

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De vitandis cuique rebus sibi non commissis. XXVII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

Melius illi esset, si semper vitam in egestate duceret; quam post paupertatem in terrenis substantijs superbiret. Maledictum sit aurum & argentum, & omnis preciosa substantia desiderabilis visu pereat, quæ pauperem & simplicem ad superbiam & mentis cecitatem perducit. Verè infelix homo, qui in terra sibi nomen inuenit, & laudem finem suum posuit. Quid ita metuendum pauperi & inopi, sicut exaltari & prædicari? Multi quando latebant, Deo vivebant: quando nesciebant, Deus illos visitare dignatus est; & tanto familiaribus, quanto minus sociati erant hominibus. Sed dum ad negotia temporalia peruenissent, hinc inde dissipati, non poterunt cogitare quid fuissent; & aliter his contigit, quam putassent. Absconde ergo charissime modicum te ad momentum, & vide quid prodest omnis labor hominis, & operatio multa sine fructu. Fructus est sanctitas & puritas cordis, plenitudo dilectionis, delectatio in operibus bonis, finis verò vita æterna est.

§. 27. De vitandis cuique rebus sibi non commissis.

Observa quoque cautius, ut de ordinatione maiorum aut fratrum consilio, non multum adijcias tibi; aut de qualibet re, quæ non est tibi commissa: quia non parvi periculi est, rebus ad te non pertinentibus, aliquo modo conscientiam occupare. Quisquis curis multis se interfert, seipsum lædit. Qui verò unum, quod super omnia est, solummodo quærit, in pace multiplici erit conscientia eius. Potes te ipsum inquietare talibus, & proficies nihil. Ad tuum conceptum rem quamlibet habere, erraticum videtur & impossibile. Noli igitur errare, quia error finem non habet, id est, perfectam consummationem. Si vis esse bonus & perfectus servus Dei, non tuam sed Dei opta in omnibus voluntatem. Eius sequere animo humili ordinationem, & omnia tibi parebunt; nil etiam tuæ disconueniet voluntati, sicut scriptum est: *Ordinatio tua perseverat dies, quoniam omnia servant tibi.* Dies est homo iustus, propter lucem veritatis & iustitiæ, qua illuminatur à sole Christo, scilicet ad videndum ordinationem omnis æquitas eius. Iste ergo perseverat ordinatione Dei, hoc est, mente constans est & immobilis super omnibus, quæ ei contingere possunt, ferrens cuncta æquanimiter; quia ab illo procedunt, cuius nutui omnia subsunt & obediunt. Noli in isto vel in illo tuam velie impleri voluntatem vel electionem, quæ sæpe proprietaria est & iniusta, sed dic, Sicut Dominus voluerit, ita fiat; nam ita fieri melius est. Quicquid etiam per servos suos instituerit, pro bono fit, & inde lucet servus Dei bonus; quoniam omnia in bonum accipit, sciens, quia consummatio perfectionis est alienatio omnis propriæ

esal. 118.

priae voluntatis. Rarius ergo statue tibi consilium tuum, & firmiter non ponatur in animo, quod est incertum, an fiat vel fieri expediat; quia in rebus cunctis, finis inspiciendus est. Et quae ad bonum finem dirigunt, laudem habent, non quae in facie apparent: nam ignota sunt plerumque talia, quamuis probabilia foris videantur.

§. 28. De praua consideratione.

Idcirco sapientes & eruditi viri, res quae sibi intuentur à longè, & longanimitè expectant: rimantes tacitè, quis sit finis intenti operis; ne festinantia rem confundant, & praecipitio corruant. Prouidentia namque regitur status sapientis; & actio eius vniuersa (si plena sit oculis) erit probatissima & stabilis. Ipsius est rerum causas, puta initium & finem debitum discernere; & quae sint agenda, quae etiam vitanda, semper prauidere, ne inconfuse fiant. Si quis indiget sapientia, postulet à Deo, & dabitur ei, si utilis ei esse possit & expediens: aliter illam desiderare non debet, quia damnabilem rem exoraret.

Iacobi 1.

§. 29. De differentia inter sapientiam & prudentiam.

Sapientia tamen caelestium rerum magis videtur esse, prudentia verò seu prouidentia ad temporalia negotia congruentius spectat. Quia caelestia & aeterna sapere potius iubemur, temporalia autem omnia in transitu habere docemur. Vnde licet conceditur vsus necessarius bonis & sanctis viris pro ponendo viatico. Sed non in omnibus cernitur tantus diuinæ dilectionis radius, vt quod dignitate & elegantia mentis proponunt, hoc exerceant auditius. Norunt sancti, quod hæc ima presentata supernis sint abiectissima, nec precio laudis alicuius ducenda. Itaque quoddammodo assimilantur caducis, qui caduca petunt; & priuantur gloria caelestium, qui satiantur temporalium. Quae omnia prudens dispensator debet animaduertere; & ne terrestrium rerum distributione dispergatur nimium, bonis sempiternis suum renouare cordis palatum studeat. Tantoque libentius (dum illi vacat) immoretur superis, quo magis constat, quod gravis est & periculosa omnis cura temporalis, quae diuinis non releuatur sustentamentis.

§. 30. Quod necessaria est prouidentia, habenti curas temporales.

Eget quippe maiori prouidentiae luce, qui inter temporales curas, tanquam inter vitæ tenebras versatur; & illi bonum est, si tantummodo rebus mutuatus, non alligatus corde externa ministret. Laudabile satis, si in negotijs sancto non desit otio; si curis ad tempus pro fraterna causa intentus, nihilominus inueniatur meditatione aeternorum & contemplatione suspensus. Qui enim